

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 9. szám. 2017. május 1.

Ára 0,80 lej

Anya és fia

(Jn 19,26–27)

Anyák napján az igébe tekintünk, és egy olyan asszonyt látunk, akit az ég meglátogatott. Akire mindannyiunknál több bízott. Örömből és szenvedésből egyaránt. Talán bennünk csak az öröm emlékezete maradt meg Mária személye kapcsán, a betlehemi születés, a „szent szüle pár” krisztusi fényben fürdő mosolya. Éppen ezért hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Máriának nemcsak az öröm, de a fájdalom poharát is ki kell ürítenie.

A Golgotán katonák és szájtató tömeg, férfiak és asszonyok között ott látunk egy megtört idős nőt. Szemben áll a középső kereszttel, amelyen vérző alak függ. Arcát hol kendőbe rejt, hol feltekint. Könnyek árja mossa arcát. Fájdalmak ostromolják szívét. Mintha csak azért kellenének könnyei, hogy „kibírják / a világ összegyűjtött kínját.” (Ratkó József) Miközben fiát figyel, számos emlékkép tör magának utat. Anyagi szózatról, aki fiút, sőt Messiást ígért a

születendő gyermekben. Akkor még alig értett valamit az égi üzenetből. Aztán kilenc hónappal később egy városszéli istálló hirtelen megtelt fényvel. Idegen emberek térdeltek az újszülött elé. Messziről jött bölcsék érkeztek, csillagot követve az ő újszülött Jézuskájához. Pásztorok könnye csepent, miközben egymás szavába vágva mesélték az anyagi jelenést. És mindezen ígéket ő, Mária, megtartja, és a szívében forgatja.

Messiás sarjad kicsiny Jézusában. De számára e gyermek, a felnövekvő ifjú mégis elsősorban „a fiú”. Méhének gyümölcse. Isten szeretetének bizonyossága. Sokszor nem is

Madonna gyermekével és Szent Pállal (Tiziano)

érti őt. Nem hétköznapi szavakat szól, és dolgokat cselekszik. Látja általa az Urat, a megígért Messiást, de ő elsőként mégis úgy gondol rá, ahogy senki más: gyermekét, fiát látja benne. Milyen büszke anyai szíve a sok róla szóló hírt hallva! Feltámadott halottak, meggyógyult nyomorultak magasztalják az Ég Urának földi kijelentését. Sokszor azonban szorongva hallja azt is, hogy ez az út sok lemondással, ellenséggel tele ösvény.

Fábián Tibor

(Folytatása a 3. oldalon)

Felismerni a kudarcban Isten tanítását

Egymás mellett sorakozó piros gombok, zöld kapcsolók. Ilyen biztonsági rendszert épített ki magának Fekete P. P. János, amellyel ellenőrizni tudta azt, mi történik az udvarában. És ilyen biztonsági rendszere lehet Istennek is: sajátos, egyedi, amit még talán azok sem értenek gyakran, akikért ez a rendszer működik. Isten biztonsági rendszerében rengeteg olyan tényező van, amelyekkel nem számolunk, legyen szó kudarcról, betegségről, édesanyánk kinttartásáról. Ezt bizonyítja Bogártelke gondnokának, egyházkerületünk főgondnokának élete. (Írásunk az 5. oldalon)

Mi fontos számunkra? Nyelv, születési hely, hagyományok

A Pew Research Center amerikai közvélemény-kutató intézet sok érdekes vizsgálata között legutóbb izgalmas felmérést fedeztem fel. Hogyan tekintenek a világ különböző országaiban a nemzeti identitásra? A kimutatások szerint a magyarok élen állnak több szempontból is.

A roppant izgalmas felmérés első táblázata már kiugró magyar helyezést mutat. A nyitó oldal ábrája mellett megtudjuk: a világméretű migráció során a felméréseket Ausztráliától kezdve Japánon, Európán át az USA-ig végezték. A nemzeti azonosságtudat szempontjából több tényezőt is vizsgáltak. Nyelv, hagyományok, szülőföld iránti kötődés, hit. Az ausztráliaiaknak csak 13, a svédeknek 8, a kanadaiaknak 21 százaléka tartja fontosnak a születési hely szerepét a nemzeti identitás szerkezetében. Szembeötlő, hogy három ország megkérdezettjeinél 50 százalékos, illetve afölötti a születési hely szerepe. Japánoknál és görögöknél 50 százalékos az arány. Magyarország 52 százalékkal az élvonalban áll ebben a tekintetben megelőzve ezzel az amerikaiakat, a németeket, fran-

ciákat, briteket, spanyolokat, hollandokat. Csak 10 százalékkal maradnak el viszont tőlünk az olaszok és a lengyelek. Az adatok 2016. április 4. – május 29. közötti időszakból valók, amelynek során 14 országban kérdeztek meg 14 514 személyt.

A nyelv szerepét legtöbb helyen nagyon fontosnak tartották a megkérdezettek a nemzeti identitás kialakítása és fenntartása tekintetében. A legerősebb szerepet Európában (77 százalékkal), majd Japánban és az USA-ban tulajdonítanak a nyelvnek a nemzeti identitás őrzésében (70–70 százalékkal).

A szokások, nemzeti hagyományok is fontosak a „kik vagyunk” meghatározásában.

(Folytatása a 6. oldalon)

Tanulságos igék

A hitről (VII.)

A hit bizonyossága

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,38–39)

Isten segítségével befejezzük a hitről szóló sorozatunkat. Miután olyan sok mindenről szoltunk már a hittel kapcsolatban, most szólnunk a hit bizonyosságáról. Nyilván, hogy ennek is két oldala van, egy isteni és egy emberi oldala. A kettő összefügg egymással, és nem választható el egymástól. Van egy olyan bizonyosság, ami Istennél van, és van egy olyan, ami bennünk. Az Istennél lévő bizonyosság maga Jézus Krisztus és az ő elvégzett váltsága. Ez rajtunk kívül létezik. De van egy bennünk lévő bizonyosság is, és ez úgy születik, hogy elhisszük: amit Jézus elvégzett, az ránk nézve is érvényes. Ahogy a káté fogalmaz: Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, örök éle-

tet és örök igazságot ajándékozott. A hit bizonyossága az, amikor tudom: igaz hittel hiszek, s hogy Krisztus elvégzett váltsága számomra az üdvösséget jelenti.

Van ilyen bizonyosság? Világosan kell látni azt, hogy a hit ajándék, amit Istentől kaptunk. Úgy is mondhatnánk, ez a hatodik érzékszervünk, amivel nem születünk, de amit Istentől ajándékba kaptunk. A hit nem csak annyit jelent, hogy bízunk Isten szeretetében, ami gyökeresen megváltoztatja az életünket. A hit által megismerjük Isten szentségét és igazságát, de magunkat is.

A hit bizonyossága Isten ígéreteihez kapcsolódik. Elfogadjuk azt, amit Isten már elvégzett értünk. A hit bizonyosságának alapja nem az érzéseimben van, hanem Istenben és az ő ígéjében. Aki hisz, nem tesz kérdőjelet Isten ígéretei után, sem nem utasítja el azokat.

Isten nem a hitünkért választ ki, hanem hitre választ ki, hogy higgyünk. Még az is veszély, ha a hit bizonyosságánál a megszentelődésünkre építünk. Mert mi történik akkor, ha elbukunk? Akkor már kiestünk a kegyelemből, már nincs üdvösségünk? A hit egyedül Krisztusra épít, mert csak hit által tudjuk mondani Pállal együtt: élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus. Ő tehát az a kőszikla, akire hitünk házáat felépítettük, és ott biztonságban vagyunk az ítélet napján is. A hitben való bizonyosság a hívő ember számára már nem nehéz probléma, hanem áldott valóság.

Persze ezt a valóságot mi nem mindig egyformán tapasztaljuk meg. A hitben való bizonyosságnak is léteznek különböző lépcsőfokai. Ezért fontos, hogy különbséget tegyünk a hit és

a hívő ember között. Mert a hit mindig Krisztusra épül. A hívőt azonban sok veszély fenyegeti – kicsinyhitűség, hitetlenség, különböző kísértések és próbák. Ezeket a hitnek mind le kell győznie. A hit bizonyossága függ a jellemről is. Vannak, akik ingadozók, kiegyensúlyozatlanok, az ilyeneknél a hitbizonyosság is váltakozó lesz. Vannak, akik frusztráltak, sebeket hordoznak. Ezért egyesek erősebbek, mások gyengébbek a hitben.

A hitben való bizonyosságunk megélése sem mindig egyenlő hőfokon zajlik. Néha csak csendes bizalom van bennünk, máskor kiáradó ujjongásban törünk ki. Isten minden gyermekében ott van a hitbizonyosság, de ez mindenki-

ben más módon mutatkozik meg.

Megtörténik, hogy a hit csak pislákol a szívünkben. Ilyenkor a kétségbeesés szélére sodródunk. Látjuk ezt Jób életében. A csapás utáni percekben még erősen áll, és minden kételkedés nélkül ki tudja mondani: az Úr adta, az Úr vette, áldott legyen az Úr neve. De nem sokkal ezután már megátkozta születése napját.

Hogyan lehetséges az, hogy valaki egyik percben még erős, a másikban már összeomlik? A csodálatos az, hogy Isten kegyelme, a hit ereje mégis ott van a legnagyobb mélységekben vele, és végül diadalmasan kikerül a próbából.

Isten nekünk fegyvereket is ad e harcban, amivel erősíti a hitben való bizonyosságunkat. Csak két ilyen eszközt említsünk: az egyik az imádság, a másik Isten Igéje és a sákramentumok. Ezek mindig erősíteni fogják a hitünket. Erre is igaz, amit Pál az imádságra mond: a Lélek segítségére jön a mi erőtlenségünknek, és kimondhatatlan fohászokkal könyörög értünk. Mert lehetnek olyan nehéz pillanatok, hogy még imádkozni sem tudunk. Nekem egyszer egy rákos beteg mondta, aki kemoterápiás kezelést kapott: hidd el, az olyan rettenetes, hogy még imádkozni sem tudsz azon a napon, amikor ezt kapod. Ilyenkor tapasztaljuk meg a Lélek erejét. Szentlélek a mi lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot arról, hogy mi Isten gyermekei vagyunk. Pál is csak Szentlélek által tudta kimondani e csodálatos szavakat, hogy őt és minket sem választhat el semmi Isten szeretetétől. Ezt mi vallhatjuk életünk minden helyzetében. Bárcsak ezt mi is mindig meg tudnánk tapasztalni, mert nincs ennél nagyobb boldogság az életben. És ezzel az üdvbizonyossággal távozhatunk majd e világból, s érkezhetünk meg oda, ahol már nem is kell hit, mert látni fogjuk azt, akiben hittünk.

Lőrincz István

Anyák napján

Egy kisfiú megkérdezte az anyját:

- Miért sírsz?
- Azért, mert asszony vagyok – válaszolta.
- Nem értem – mondta a fiú.
- Az anya csak átölelte, és azt mondta:
- Nem is fogod soha megérteni.
- Később a fiú az apját kérdezte meg.
- Miért tűnik úgy, hogy anyu ok nélkül sír?
- Minden asszony ok nélkül sír – ennyi volt az egész, amit az apja mondhatott.

A kisfiú felnőtt, és férfivá vált. És továbbra sem értette, miért sírnak az asszonyok. Végül felhívta Istent, és mikor végre kapcsolatba lépett vele, megkérdezte:

– Uram, miért sírnak olyan könnyen az asszonyok?

Isten így felelt:

– Amikor az asszonyt teremtettem, különlegesnek kellett lennie. Teremtettem neki vállat, elég erőt ahhoz, hogy elbírja a világ terhét, de oly gyöngédet, hogy nyugalmat biztosítsanak. Adtam neki belső erőt, hogy bírja ki a szülést és az elutasítást is, ame-

lyet sokszor a gyermekeitől kap. Adtam neki keménységet, amely segít neki folytatni ott, ahol már mindenki feladja. Gondoskodni a családjáról betegség és fáradság ellenére panasz nélkül. Adtam neki érzést szeretni gyermekeit minden körülmények között. Annak ellenére is, amikor a gyermeke mélyen megsérti. Adtam neki erőt elfogadni a férjét hibái ellenére. Bordájából formáltam őt, hogy őrizze az ő szívét. Adtam neki bölcsességet, hogy tudja, a jó férj soha nem sérti meg a feleségét, de olykor próbára teszi az erejét. És a végén adtam neki a könnyet, amely kicsordul, és kizárólag csak az övé. Hogy fel tudja használni bármikor, amikor szüksége van rá. Hogy mindent el tudjon viselni. Ahhoz a könnyhöz joga van.

Senki nem bír ki szó nélkül annyit, mint az asszony. Az asszony szépsége nem a ruhában van, amelyet hord. Nem az alakjában, nem is abban, hogyan fésüli a haját. Az asszony szépsége a szemeiben kell hogy legyen, mert azok jelentik a kaput a szívéhez, amelyben a szeretet lakik.

Anya és fia

(Folytatás az 1. oldalról)

Egyre több aggodalom gyűl az édesanya lelkébe. Érti a veszélyt.

Nagypénteken siet fiához. Tömeg szorongatja. De hiába kiált ő és még néhányan mások. A főpapok irányította szájak túlharsogják őket. Innentől anyai szíve végigjárja fia stációit. Fizikai fájdalmat érez minden ostorcsapás nyomán. Az ő homlokát is nyomja a töviskorona. Zihálva kapkod levegő után, úgy érzi, összeroskad.

Nincs nagyobb, mint egy anya fájdalma. A segíteni képtelen, tétlen szenvedés. Amely legszívesebben félőrülten sikoltana bele a kegyetlen és szenttelen világba: „Adjátok vissza a fiamat! A fiamat, mert nem érdemlitek meg őt, az ég adományát! Nem kell nektek Messiás!”

De csak hallgat. Néma zokogással figyeli a keresztet. Vállai rázkódnak, lábai reszketve küzdenek a talpon maradásért. Egymást támogatják az asszonyok. Mária kiválik közülük, és János karján előrelép. A sokaságból sok szempár követi ezt a néhány lépést. „Ő az anyja”, suttogják. Talán arra gondolnak, hogy ők is anyák, ők is gyermekek. A hatalom bűnöst prezentál, de a tömeg csak anyát és fiút lát. A legmélyebb ösztartozás, szavak nélküli megjelenését. Amit csak nagy írók és festők tudnak méltóképpen visszaadni. Vagy éppen az élet maga. A legnagyobb tanítómester.

Az ég rátekinet a szenvedő édesanyára. Most még nem a menny, csak a kereszt magasából. Jézus tekintete pihen meg Márián. Rajta, aki

pólyálta, óvta őt. Aki megvédte cseperedő gyermekét. Aki azután oly sokszor útnak indította és visszavárta. Most azonban egy tehetetlen édesanyát látunk, aki lát ugyan, de képtelen tenni. Nem tudja levenni gyermekét a fájdalmak keresztjéről. Jézusnak minden lélegzetvétel a kínok kínját jelenti.

Tekintetük találkozik. Anya és fia egymásra tekint. Ahogy régen is. Ahogy a názareti lapos tetejű kis házban egykoron. Csak a másiktól merítkező őszinte szeretet, a kiapadhatatlan bizalom tud ilyen nyíltan a másikra nézni és állni ezt a tekintetet. Ez az anyai tekintet végigkísérte Jézus egész életét. Kisfiúként biztonságot jelentett. Az otthont. Később, földi munkája során lelki feltöltekézést. Áldott, megerősítő emlékezést.

Nincs nagyobb bizonyítéka a ragaszkodásnak, mint a halál kapujában is gondoskodni a legszeretettebb személyről. „Asszony, ímhol a te fiad!” Elmegyek ugyan, de ez a férfiú fiadként gondoskodik rólad. Nem hagyak egyedül. „Ímhol a te anyád!” Ő, a hozzám tartozó, mostantól hozzád tartozik. Légy fia néki. Légy oltalmazója.

Lám, miközben Urunk e világról gondoskodik, a család, az anya gondviselése sem marad el. Úgy végzi el a megváltás munkáját, úgy mondja ki utolsó szavát, hogy előtte még fiat ad az anyának. Anyát a fiúnak. Gondviselőt az elesettnek, anyai támaszt a szeretett tanítványnak. A Golgota helyén annak a mélységes igazsága ragyog fel, hogyan szerette Isten e világot. De nem csak az. Az is, nem csekélyebb módon és nem kevésbé, hogyan és mennyire szerette, óvta tulajdon édesanyját Isten Fia.

Csorba Piroska

Mesélj rólam

Mesélj, anya,
milyen voltam,
amikor még kicsi voltam?
Az öledbe hogyan bújtam,
és tehozzád hogyan szóltam,
amikor nem volt beszédem?
Honnan tudtad, mit kívánok?
Megmutattam a kezemmel?

Mesélj rólam,
hogyan szeretted?
Engem is karodba vettél?
Meleg tejjel ettetél,
akárcsak a testvéremet?
Gyönyörködtél akkor bennem,
úgy nevezted: kicsi lelkem?

És amikor
még nem voltam,
a hasadban rugdalóztam,
tudtad-e, hogy milyen leszek,
milyen szépen énekelek?
Sejtetted, hogy kislány (fiú) leszek?

Mesélj anya!
Mesélj rólam,
milyen lettem, amikor már
megszülettem?
Sokat sírtam vagy nevettem?
Tényleg nem volt egy fogam sem?
– Ha én nem lettem volna,
akkor is szeretted volna?

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

Ne legyünk a leggyengébb láncszem!

Sokszor hallom református testvéreink ajkáról elhangzani a következő mondatot: reformátusnak születtem, ebben nőtem fel, ebben akarok meghalni. Ez akkor szokott elhangzani, amikor egy világszervezet tagjai próbálják őket áttéríteni. Gondolom, mindenki tudja, kikről beszélnek. Ezek az emberek fel vannak készülve a feladatra. A letámadott református atyafiak többsége pedig a fent idézett mondattal próbálja lerázni őket. Szép dolog a hűség, de nem elegendő, ennél több kell. Hitvallásra van szükség. Mindnyájunknak tudnunk kell, miért vagyunk reformátusok, és miért akarunk azok maradni.

A reformáció visszaadta a gyülekezeti tagok kezébe a Szentírást. Visszaadta a szerető Isten kegyelmének igazi lényegét. Már nemcsak a papok olvashatják és magyarázhatják a Bibliát, hanem mindenki a kezébe veheti, és minden nap táplálkozhat Isten igéjéből. Az Úr szeretete, kegyelme nincs feltételekhez szabva, nem a bűnbocsátó cédulák számától és értékétől, nem a jó cselekedetek által szerzett „piros pontok” mennyiségétől függ. Krisztus mellé nincs téve senki és semmi. Egyházunkban úgy beszélünk

az ő értünk elszendvedett áldozatáról, hogy nincs mellette néhány „de”. A református egyház tanítása szerint csak Krisztus kereszthalálának és ezáltal Isten kegyelmének az elfogadása üdvözít. Így hát a jónak cselekvése, az adományozás, a parancsolatok betartása, a szolgálatkészség, a mértékletes élet nálunk nem feltétel, hanem a hitünk gyümölcse. Ezért mindez nem kötelező, nem görcsös, nem izzadságszagú, nem kényszeréret által vezérelt cselekedetek sorozata, hanem csodálatos, hálaadó, Krisztuskövető élet. Éppen ezért jó reformátusnak lenni.

Természetesen nem eshetünk bele abba a hibába, hogy azt higgyük, miénk az egyetlen üdvözítő egyház, vagy a mi egyházunk tökéletes. Ha azt vallanánk, hogy a református egyházon kívül nincs üdvösség, nem egyház lennénk, hanem szekta. Ha azt mondanánk, hogy a mi egyházunk hibátlan, csak áltatnánk magunkat. Nem tökéletes a mi Anyaszentegyházunk sem, mert mi, tökéletlen, gyarló emberek alkotjuk. Éppen ezért, ha rájövünk arra, hogy hibák vannak gyülekezeteinkben, közösségünkben, elsősorban ne az egyházvezetésben, lelkipásztorokban keressük a hibát, hanem magunkban.

Gyülekezeti tagként, presbiterként, gondnokként mit teszek jól, és mit nem? Építem-e az Anyaszentegyházat, Isten országát, vagy csak szemlélője, kritizálója, netán fékezője vagyok mások munkájának, szolgálatának? Vajon csak elvárásaim vannak, vagy kötelességem is akad? Háttha észreveszem a saját szememben a gerendát, és már nem piszkálgatom a más szálkáját. Talán látva saját mulasztásaimat, gyarlóságaimat, már nem látom hibának a másét, vagy ha mégis, akkor már nem kritizálom, hanem melléállok és segítek neki.

Pál apostol is int minket: „engedelmeskedjétek előljáróitoknak, és hallgassatok rájuk, mert ők mint számadók vigyáznak lelketekre, hogy ezt örömmel, ne pedig sóhajtozva tegyétek, mert ez nektek sem használ. Imádkozzatok értünk!” (Zsid 13,17–18a) Igen, támogatnunk kell lelkipásztorainkat, előljáróinkat, és imádkoznunk kell értük, mert ők is emberek, akiknek a vállán óriási teher, felelősség van.

Az egyetemes papságot valló egyházunkban mindenkinek adva van a lehetőség a szolgálatra, az imádságra, az Ige olvasására és tanulmányozására. Ezért is jó reformátusnak lenni. Tudjuk, hogy egy lánc annyira erős, amennyire erős a leggyengébb láncszem. Igyekezzünk úgy élni, hogy ne mi legyünk azok, akik az Anyaszentegyház „láncát” gyengítjük!

Ferenci István
az Erdélyi Református Presbiteri Szövetség
alelnöke

Hogyan tovább, Uram? – keresztek, szeretet és elfogadás a bogártelki parókián

A 210 református lelket számláló Bogártelkén, ahol két héten át tart az imahét, létezik egy gyermeki szív, amely szeretettel tölti el a gyülekezetet. Mindenkiből mosolyt fakaszt, megtanítja az embereknek, milyen az igazi elfogadás. Erre a közvetlen, barátságos gyermekre, Borókára a találkozás első percétől csak szeretettel lehet tekinteni. Egyszerűen megfogja a kezét, és vezet, mintha mindig is a barátod lett volna.

Boróka a bogártelki parókián Pataki Levente Csaba református lelkész és felesége, Enikő egyetlen gyermekeként nevelkedik a szülők odaadó gondoskodásában. A 14 éves értelmi fogyatékos lány gyerekkorát azonban beárnyékolja betegsége. Gerincferdülésének súlyosbodása a tüdejét és szívét is veszélyezteti, ezért elkerülhetetlenné vált az orvosi beavatkozás – idén ősszel tízórás műtét vár rá. A pécsi ortopédiai klinikán január elején megállapították, hogy a gerincferdülés meghaladta a kritikus 75 fokot. A beavatkozással teljesen kiegyenesíthetik a gerincét, ez azonban a többhetes utókezeléssel együtt, eléri a 10 millió forintos költséget. „Január elején szembesültünk azzal, hogy Borót tíz hónapon belül meg kell műteni, és ez milliókba kerül. Rettenetes volt. Lassan elindult a segítségkérés, és hihetetlen odaadással kezdtek el a lelkészek, gyülekezetek gyűjteni, de teljesen ismeretlen emberek kerestek meg, és ajánlották fel a támogatásukat, sokan mellénk álltak, és ez rendkívül jólesett” – mesélte látogatásunk alkalmával Pataki Levente. A lelképásztor hálaival elevenítette fel mindazon személyek, gyülekezetek, egyesületek sorát, akik felajánlották támogatásukat. „Sokszor felhívunk kollégák, barátok, érdeklődnek a helyzetünk felől. Ilyenkor azt szoktam mondani, hívjanak majd akkor, amikor benne leszünk a gondokban, mert valószínűleg nagy szükségünk lesz a támaszra. Enikő fogalmazta meg, hogy lehet, lesz majd olyan pillanat, amikor nem fogunk tudni imádkozni, és sokat fog jelenteni a tudat, hogy valaki Boróért, értünk imádkozik. Azt hiszem, még nem fogtuk fel igazán a műtét súlyát” – fogalmazott a lelképásztor.

A kis tanítómester

Boróka három és fél éves volt, amikor a család Bogártelkére került. Édesanyja és egyben szociális gondozója, Enikő, a gyerek nevelésének szentelte életét. „A feleségemnek sokkal kevesebb időre volt szüksége ahhoz, hogy feldolgozza azt, ami egyre világosabb volt: lányunk fogyatékos, és ezen nem lehet változtatni” – emlékezett vissza a lelképásztor. Amikor mindketten

A szülők soha nem hallgatták el, hogy fogyatékos gyermekük van

megértek rá, elkezdtek nyíltan beszélni a gyülekezetrel a kislány állapotáról, ettől kezdve pedig a helybeliek is teljesen természetesen kezdték el kezelni a helyzetet. „Érdekes volt, ahogy 200 ember megtanulta, hogyan kell kezelni és elfogadni egy fogyatékos embert” – ecsetelte az előrelépéseket az édesapa. Elmondta, a gyülekezeti tagok életében a kezdetektől aktívan részt vettek, minden meghívásnak eleget tettek, így néhány alkalom után a helyiek is elkezdtek Boróval foglalkozni, többször átvállalták a felügyeletét bizonyos időre, megszokták és megtanulták, hogyan kell vele bánni.

Pataki Levente Csaba 2001-ben végezte a teológiát. Szatmárnémetiben született 1974-ben, szolgált a szilágysági Kusalyon, majd a székelyföldi Egerpatakon is, 2006-tól pedig a kalotaszegi Bogártelke lelképásztor. A lelkési szolgálat mellett március óta az Igehirdető új szerkesztője, emellett az Agnus Rádióban is hallatja hangját. Szolgálatának kezdete óta a 14. századi templomot újrarendelték, megjavították a barokk orgonát, és a díszes mennyezeti kazetták restaurálásának kezdtek neki.

„Az egyik helybéli fiatal fogalmazta meg, Borónak köszönhetik azt, hogy megtanultak másképp nézni a fogyatékkal élőkre, megtanulták, hogyan kell ezekkel az emberekkel foglalkozni. Ilyen szempontból Boró kis tanítómester is. Ilyen az igazi integráció” – foglalta össze az édesapa a kislány és a gyülekezet kapcsolatát.

Boró rövid ideig járt a helyi óvodába, jelenleg édesanyjával naponta ingáznak Kolozsvárra iskolába. Templomba négy éve jár szüleivel, épp egy kéthetes maratoni imahéten kezdte el az istentiszteletek rendszeres látogatását, és hamar megszokta a részvételt, a gyülekezet pedig a jelenlétét. Az édesapa úgy véli, valamennyire könnyebbült a helyzetük, hiszen régen folyamatos felügyeletre volt szüksége, most pedig egyedül is elfoglalja magát, vagy nyugodt szívvel bízzák őt a gyülekezet tagjaival. „Néha még ma is nehéz elfogadni, pedig a nehezen már túl vagyok, hogy például a karácsonyi előadáson a gyerekek nem mond egy sort sem, de mostanra már bekapcsolódik egy-egy műsorba, a többi gyerekkel közösen részt vesz” – mesélte a lelképásztor.

A hit és a gyermek ereje

„Soha nem hallgattam el, hogy nekem fogyatékos gyermekem van. Régen nem hangsúlyoztam mások előtt, de már nyíltan beszélek róla, és úgy érzem, bizonyos téren általa teszi hitelessé a szolgálatomat Isten. Például nemcsak megmondom a szószékről az embereknek, hogyan hordozzák a keresztyüket, hanem benne vagyunk mi is a kereszthordozásban” – foglalta össze a lelképásztor. Boró állapota, a születése óta folyamatosan felmerülő nehézségek ellenére sem rendült meg a hite. „Sokáig az a kérdés volt bennem és Enikőben is, hogy Isten hogyan válaszol a miértre. Egyszer egy magyarországi rákos beteg vendégünk mondta, meg kell tanulnunk a kérdést másként megközelíteni. Ne azt kérdezzük Istentől, miért, hanem azt, hogy mi vele a célja. Nagyon lendített rajtam az a váltás, hogy a „miért, Uram?” kérdéssel áttértem erre: hogyan tovább, Uram? Attól a pillanattól kezdve, amikor így kezdtük feldolgozni a helyzetet, úgy érzem, rendben vannak a dolgok” – összegezte Pataki Levente tanulságos történetével, szeretettel és odafigyeléssel övezett családi fészében hitet és bizalmat öntve a hallgatónak.

Berekméri Gabriella

Pataki Levente több mint tíz éve szolgál a bogártelki gyülekezetben, idén áprilistól az Igehirdető szerkesztője is

Felismerni a kudarcban Isten tanítását

(Folytatás az 1. oldalról)

Rengeteg kérdés érlelődik bennem, amíg a parókiától néhány méterre lévő lakásba eljutunk. Hogyan kérdezzek valakit, akiről sokat tudok, de mégis keveset? Mi tart egy olyan embert az egyház közelében és kötelékében, aki élete során dolgozott már gyárban, majd eljutott a polgármesterségig? Meglepetésemre pont az a személyesség jött elő a néha nehezen megfogalmazott szavakból, amire nem számítottam. Csak reméltem, hogy valahol majd előbukkan.

Fekete P. P. János szavaiból ma is ugyanaz a féltő aggodalom érződik ki, amivel valószínűleg polgármesterként, majd alpolgármesterként is szolgálta közösségét, és ugyanez ad neki erőt, hogy a bogártelki gyülekezet gondnokaként a lelkipásztor segítőtje, az egyházkerület elnökségében pedig ügyvezető főgondnokként a püspök társa legyen.

Hogy Isten az ő életében hamar rácsúszott a felmérésekre, az szinte a legelső mondatokból kiderül. Ma minden statisztika azt mutatja, hogy ahol az apa templomba jár, ott a legnagyobb valószínűsége annak, hogy a gyerekek is valamilyen kötődést alakítanak ki az egyházzal. Fekete János életében édesanyja egyházhoz való ragaszkodása volt az, ami arra ösztönözte, hogy templomba járjon, majd később az egyház szolgálatába álljon. Sőt ez a ragaszkodás volt az, amellyel az anya a férjét is meggyőzte arról: érdemes Isten közelségében élni.

Remekre szabott emberek

A beszélgetés egy örömteli felkiáltással kezdődik: persze, hogy zavarhatsz kávéval, édes feleségem! És amíg a kávé izogatjuk, sok történet hangzik el arról, milyen jó hangulatban zajlottak a vallásórák, amelyeket alkalmanként családi házaknál is tartottak, vagy hogyan hálálták meg annak az orvosnak a sokéves szolgálatát, aki a gondnok születésekor is a faluban dolgozott. „Remekre szabott” emberekről beszél a főgondnok, akik a faluközösség sorsát nagymértékben meghatározták: szaktudásukkal, szeretetükkel, törődésükkel álltak helyt olyan időkben, amikor nem volt egyszerű becsületes, megalkuvások nélküli életet élni.

A bogártelki gondnok olyan igehallgató, aki kérdések elé állítja a lelkipásztorokat. Ettől függetlenül sose kereste más vallásokban, más felekezetek közösségében e válaszokat, még akkor sem, amikor a faluban kisebb galibát okozott az, hogy 18 református gyülekezeti tag az adventista közösségben akart otthonra találni. „Nem az adventista egyházra haragudtam. Inkább az zavart, milyen könnyedséggel dobták el sokan a megküzdött hitet. A reformáció matematikai pontossággal próbálta helyére tenni, rendszerezni a dolgokat, nálunk pedig sok család békéje bánta ezt a kitérést.”

Az élet számos kihívása között nehezebben lehet a mindennapi nyelvezetre lefordítani azt,

A bogártelki gondnok olyan igehallgató, aki kérdések elé állítja a lelkipásztorokat

amit az ember a templomban hall. Valószínűleg ez okozta azt is, hogy a gyülekezettől eltávolodtak emberek, és ez mélyen bántja a gyülekezet gondnokát is.

Istennel lépkedni

Fekete P. P. János nem csak gondnokként szolgálja közösségét, Egeres község polgármestere, majd alpolgármestere is volt. Saját bevallása szerint az adminisztrációban szerzett tapasztalatát a gyülekezet életében is fel tudja használni, bár nincsenek képletek, amelyeket át lehetne venni. Azt azonban mindenképpen fontos tudni róla, hogy minden nagy döntés előtt Isten segítségét kéri. Ezt tette akkor is, amikor polgármesteri mandátumért indult. „Az önkormányzatnál kakukkfőka voltam. 1918-tól Egeresnek magyar választott polgármestere eddig csak én voltam. Beleltem magam egy olyan dologba, amit először megbeszéltem Istennel. Uram, ez a szándékom, engedj, hogy nyerjek, ha ígéred, te is velem leszel a lépéseimben. Így indultam el.”

A volt előjáró szerint amikor a második polgármesteri mandátum nem jött össze, akkor nagyon elkeseredett. Csak később jött rá: Isten nem hagyta cserben. „Rá egy félévre, amikor a cukorszintem kezdett visszaesni, akkor jöttem rá, Isten kegyelmesebb, mint ahogy azt kértem. Négy év alatt annyira felment a cukrom, hogy míg 2000-ben csak tablettákkal kezeltem magam, 2004-ben már negyven egység inzultint kellett adagolnom. Ekkor jöttem rá, hogyan működik az isteni kegyelem. Megértettem, mit üzen nekem az Úr. Hagytam, hogy ő formálja lépéseimet.” Fekete P. P. János két cikluson ke-

resztül volt alpolgármestere a községnek, és bár mindkét tüdőjében embóliát szenvedett, ma töretlen lendülettel, talán kissé legyengülve szolgálja gondnokként közösségét.

Pontos elszámolás

Egyházkerületi ügyvezető főgondnokként négy nagy problémát sorol fel. Az első a reformátusok rohamos fogyatkozása. Amikor először tagja lett az igazgatótanácsnak, akkor az egyházi nyilvántartás szerint 350 ezer református volt az egyházkerületben, ma már alig 300 ezer hívőt számlálunk, és a számuk továbbfogy. Ehhez kapcsolódik a második felmerülő gond is, a nyilvántartásokban számontartott, de az egyházzal valós kapcsolatban nem élő hívek elérése, amelyik szintén kihívások elé állítja az egyházat. „A harmadik kérdés, ami foglalkoztat, az a kapcsolatrendszer, ami összeköti Európában a református egyházakat. Ez perspektívát nyújthat, vagy akár megfékezhet. A negyedik gond a lelkipásztori hivatással van. Érdekes helyzet alakult ki: nem telnek be a helyek a teológián, nincs verseny, fennáll annak a veszélye, hogy gyengébb képességű személyek végeznek egyetemet, és ez a minőségi romlás rossz irányba befolyásolja a gyülekezeteket, egyháztagokat.

latrendszer, ami összeköti Európában a református egyházakat. Ez perspektívát nyújthat, vagy akár megfékezhet. A negyedik gond a lelkipásztori hivatással van. Érdekes helyzet alakult ki: nem telnek be a helyek a teológián, nincs verseny, fennáll annak a veszélye, hogy gyengébb képességű személyek végeznek egyetemet, és ez a minőségi romlás rossz irányba befolyásolja a gyülekezeteket, egyháztagokat. Emellett azzal is gyakran szembesülünk, hogy a lelkipásztorok nem szabályszerűen vezetnek rájuk bízott közösségeket. Ez a nonkonformizmus nagyon zavar, mert aki így számol el, az semmibe veszi az egyházközséget. A helyes elszámolás márpedig megtartja az embert a helyes úton.”

Kiss Gábor

Mi fontos számunkra? Nyelv, születési hely, hagyományok

(Folytatás az 1. oldalról)

A helyi vagy nemzeti kultúra jelentőségét a nemzeti identitás megalkotásában Kanadában 54, Ausztráliában 50 százalék tartotta fontosnak – érdekes módon azokban az országokban, ahol nincs gyökeres nemzeti kultúra, tehát behozott, „idegen” kulturális kohéziók működnek, a bevándorló népcsoportok mértéke, számaránya függvényében.

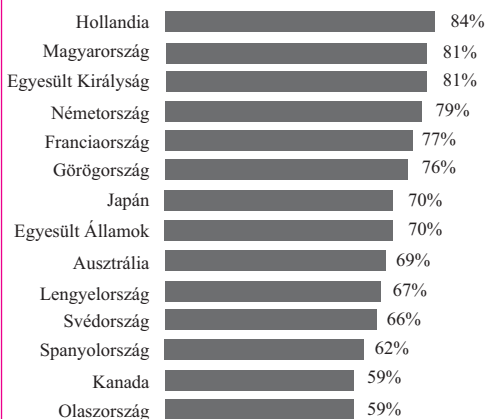
A vallási hovatartozást is sokan fontosnak tartották a nemzeti identitás formálásában. Az USA megkérdezettjeinek 32 százaléka a keresztyénség szerepét tartotta döntőnek az igazi amerikai öna-

zonosságtudat szempontjából. A görögöknél ez az arány 54 százalék, akik az ortodoxia szerepét hangsúlyozzák a görög identitás kialakításában és fenntartásában. A svédeknek a vallási identitás roppant alacsony, 7 százalékos szerepet játszik a nemzeti identitástudatban. Meglepő? Talán nem is annyira. A vallási senki földje lesz egyre inkább Svédország, így nem véletlen az iszlám térhódítása sem. Lehetetlen nem tekintetbe venni ezt az összefüggést.

A nyelv a nemzeti identitás sarokköve – nyelv és vallásörzés

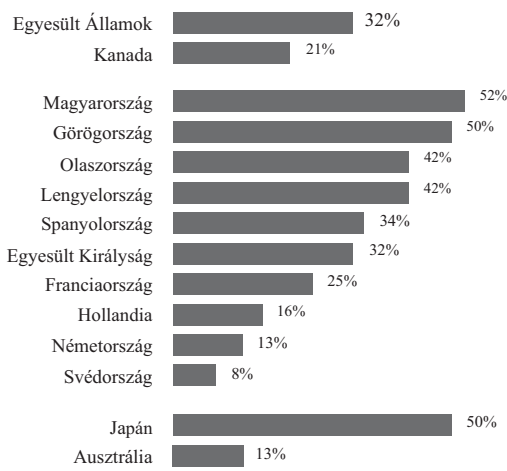
Lássuk csak a grafikont! A nyelv a nemzeti identitás leginkább nélkülözhetetlen kelléke. Tessék megnézni ezt a számunkra gyönyörű ábrát! Szinte minden megkérdezett *nagyon fontosnak* tartja az anyanyelv szerepét a nemzeti identitás megőrzésében, ezt mutatják a magas százalékos arányok. Megint méltán dagadhat a honfi szív! A 14 ország között második he-

Az anyanyelv szerepe a nemzeti önazonosság megőrzésében

lyen állunk 81 százalékkal a nyelvet fontosnak ítélok között. Csak a hollandok előznek meg, akik kis nép, de erős kultúrájú közösségüket a nyelv védőbástyája mögött tartották fenn, egyrészt a hatalmas német nyomás, másrészt az angol befolyás ellenében.

A születési hely szerepe a nemzeti identitás szerkezetében

radva! Érdekes, hogy az idősebb korosztály (az 50 felettieknek 81 százaléka) az USA-ban fontosabbnak tartja az angol nyelv identitásörző szerepét, mint a fiatalabbak (18–34 év közöttieknek 58 százaléka). A nyelv szerepét nagyon fontosnak tartják az USA fehér bőrű evangélikál protestánsai (84 százalék), a „vasárnapi” protestánsok (73 százalék). A katolikusoknak 77 százaléka vélekedik így, míg a vallásilag sehová sem tartozóknak 51 százaléka.

A kultúra éllovasai vagyunk

Mi minden tartozik ide? Nemzeti ünnepek, sajátos ételek, a hungarikumok, a nemzeti viselet vagy népviselet, a népművészet és a nemzeti mesék birodalmi. Ezekben mondhatni világelső vagyunk. Aki igazán magyar vagy igazán görög, az ad ezekre a sajátosságokra. A megkérdezett magyaroknak 68 százaléka vélekedik így, a görögöknek 66 százalékkal. Mint a többi mutatóban is, e tekintetben is a legfelhígultabbak a svédek, számukra csak 26 százalékkal fontosak ezek. Meglepően alacsony a németeknek a mutatója (29 százalék) és a hollandoké is (37). Különös, hogy a hagyományokban olyan gazdag Japánban is alacsony ez a mutató (43). Az USA-ban a leginkább hagyományörzők a katolikusok (58 százalék), őket a fehér evangélikál protestánsok követik (54 százalék).

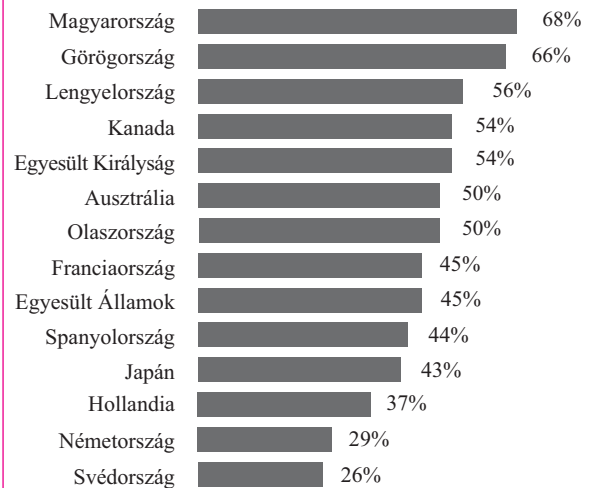
A hit és a vallás szerepe

Legtöbb esetben az látszik, hogy ennek a faktornak nincs olyan erőteljes befolyása a nemzeti identitás alakításában, fenntartá-

sában, mint az előzőeknek (születési hely, nyelv, szokások, hagyományok). Japánt kivéve mindenütt jobbra valamelyik keresztyén felekezet befolyása érvényesül. De a kép így is elgondolkodtató. A hitnek a nemzettudat fenntartásában két helyen is kiugró szerepe jelződik, az ortodox Görögországban (54 százalék), illetve a katolikus Lengyelországban (34). Hazánkat (29) ebben a tekintetben megelőzi az USA (32), illetve Olaszország (30). Igen sovány benyomást kelt a hit szerepe tekintetében Németország (11), Franciaország (10), Spanyolország (9), Hollandia (8). Mint szinte valamennyi tényezőben, e tekintetben ismét Svédország az utolsó. A hit és a nemzettudat magas mutatóinak összefüggése, illetve a migrációs nyomással összefüggő ellenállás között is látható az összefüggés. Minél gyengébb a keresztyén hitbeli kötődés, annál liberálisabb, engedékenyebb, nyitottabb s nyilván sebezhetőbb is a társadalom Németországtól „lefele”. Az USA-ban a legtöbb evangélikál úgy véli, hogy keresztyénnek és igazán amerikainak lenni csaknem egyet jelent. A fehér evangélikál protestánsok 57 százaléka vélekedik így, a katolikusoknak 27 százaléka, s akinek a vallás személyesen nagyon fontos a nemzeti identitás meghatározásában, azok aránya 50 százalék.

14 európai, amerikai, ausztráliai és japán nemzet sorában a nemzeti identitás erőssége tekintetében a magyarok több mutatóban is

A kultúra fontossága a nemzeti önazonosság megőrzésében

élen járnak: a szülőföldhöz való kötődésben, a nyelv védőbástya szerepének tudatosításában, a nemzeti, népi hagyományok összetartozást erősítő hatásában. Jó visszaigazolva látni azt, hogy nem üres nacionalista képzelgés viszi előbbre népünket, hanem ezredéves kincseink ápolása és továbbadása biztosítja az erős nemzet valóságát a globalizáció és a sokféle belső felhígító törekvés ellenére is. És az is jó, hogy mindezt nem mi híreszteljük magunkról, hanem egy vezető amerikai közvélemény-kutató intézet adatai teszik nyilvánvalóvá.

dr. Békefy Lajos

A reformáció nyomdokain a Szászföldön

A Sepsi Református Egyházmegye vallásánarai részére az 500 éves reformáció jegyében emlékkirándulást szerveztünk Szászföldre. Utunk során Kóhalomra, Fogarasra és Kercre látogattunk el.

Útvonalunk első megállója a kőhalmi vár volt, aminek első írásos említése 1324-ből maradt fenn.

Következő állomásunk Fogaras volt, ahol a helybeli lelképásztor, Szász Tibor az 1715-ben

épült templomban röviden ismertette Fogaras és a református magyarság történetét. Sajnos a templom egy 1750-ben bekövetkezett villámcsapás következtében teljesen leégett, csak a falai maradtak meg. De Isten kegyelméből Árva Bethlen Kata, Teleki József felesége saját költségén újjáépítette. Mindvégig azért imádkozott, hogy Isten addig éltesse, amíg megépül a templom. Az Úr meghallgatta az imáját, az újjáépített templom felszentelésekor halt meg. Kívánsága szerint a torony előtti, ma is látható díszsírba temették el. Sírkövét udvari papja, Bod Péter készítette. Az Árva Bethlen Kata életéről készített verses krónika a torony oldalába befalazott emléktáblán olvasható. A templomban megtekintettük Árva Bethlen Kata saját kezűleg hímzett asztalterítőit is. A beszámoló során szomorúsággal hallottuk, hogy ma még elemi iskola sem működik Fogarason, a többnyire vegyes házaságból született gyerekeket a szülők román és német iskolákban taníttatják.

Fogarasi látogatásunkat a 15. század után reneszánsz stílusban épült várban folytattuk. A vár építésének munkálatai Erdély fejedelmeinek és vajdájának irányítása alatt történtek. A 16–17. században a vár székhelyet biztosított az erdélyi

fejedelmek családjainak, valamint a fogarasi birtok közigazgatási központjaként is szolgált. Bár a várat a 15. század elejétől a 17. század közepéig tizenötösztör ostromolták, kitűnő védelmi rendszerének köszönhetően soha nem tudták

A fogarasi templomban. Árva Bethlen Kata terítőjének búvőkörében

meghódítani. 1696 után az osztrák, 1867 után a magyar, majd 1918 után a román hadsereg helyőrsége székhelyként is szolgált a fogarasi vár, ezt követően, 1948 és 1960 között kommunista börtönként funkcionált. Jelenleg magán- és ideiglenes kiállításoknak ad otthont. Szomorúan tapasztaltuk, hogy egyáltalán nem olvasható magyar nyelvű információ, mintha soha nem is jártak volna erre az erdélyi fejedelmek.

Utunk utolsó állomásaként Kercre látogattunk, ahol megtekintettük az 1202-ben Árpád-házi Imre királyunk által alapított ciszterci monostort. A kezdetben fa-, majd kőtemplomot 1230 környékén kerítőfallyal vették körül a burgundiai szerzetesek, akik a keresztyénség terjesztése és a gazdálkodás mellett folyamatosan bővítették az apátságot, amelynek a tatárjárás után még nagyobb jelentősége lett.

A 13. század elején az itteni barátok földművelésre és szőlőtermesztésre is megtanították a környékbeli lakosságot. Az Árpád-házi királyok falvakat és birtokokat adományoztak az apátságnak. A kolostornak a 15. században is dacolnia kellett a betörő török és havasalföldi támadásokkal. A rend ereje azonban megtört, így Mátyás király 1477-ben a szebeni prépostsághoz csatolta. Az egykori épületegyüttes templomának romosodó főszentélyét átalakították, ez a mai napig a falu evangélikus közössége templomaként szolgál.

Szerzetesi hangulat lengi át a kerci apátság falait napjainkban is, némi fantáziával ideképzeltető az egykori szorgalmas egyházi élet: az imádkozáson és oktatáson kívül kódexmásoló műhely is működött. Mi is megcsodálhattuk a hajdani háromhajós, kereszthajós, bazilikás elrendezésű templom oromzatán a nagy rózsablakot, szentélyének kettős csúcsíves ablakait és záróköveit.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy e kirándulásnak részesei lehettünk, és hogy élményekkel gazdagodhattunk. Köszönjük az egyházmegye anyagi támogatását, hiszen az együttléttel alkalmaival betekintést nyerhettünk Szászföld szépségeibe, és megtapasztalhattuk a reformáció hatását azon a vidéken.

dr. Kinda Eleonóra

Pletyka és mobbing

HISZ-találkozó

Isten kegyelméből Gyaluban HISZ-találkozót szerveztünk. A lelki bemelegítő érdekességek ígérkeztek, mert Ellis Potter egykori zen buddhista szerzetes neve és múltja mindenkit kíváncsiságra sarkallt. A kissé filozofikus, de mély lelki eledel az Ef 1,3–6-ra épült. A bevezető után hozzászólások és kérdések következtek. A jelenleg Svájcban élő negyedátlású vendéglelképásztor távozása után a szünetben alászálltunk a lelki magasságokból, elbeszélgettünk, és következhetett Jakabházi Béla nyárádmagyarósi unitárius lelképásztor beszélgetéses előadása a pletykáról és a mobbingról általában, és aztán sajátosan az egyházra vonatkozóan. A szemléltetett és a jelenlévők által is hozzáépített példák széles, tarka képet vázoltak fel. De kitűnt az is, hogy a pletyka sokszor szüksé-

ges rossz, mert jobb kapcsolódás híján legalább elemi szinten segíti a felek közötti kommunikációt. Ugyanakkor az elhangzott valós példák félelmetes gyülekezeti valóságokat tártak fel, olyan esetet is, amikor a pletykától való félelem terrorként telepszik rá egy-egy család vagy közösség életére.

Második nap Gáll József lelkészársunk áhítata után a 2016 novemberében három helyszínen megrendezett 24 órás hivatásgondozó találkozók kiértékelése következett, amely kiemelte a sikeres dolgokat, és rávilágított a hiányosságokra is. Közös megegyezés alapján az idén is megszervezzük a hivatásgondozó találkozókat. A jövőbeli tervek terén ez alkalommal a hivatásgondozó 24 órán kívül több egyéb alkalom is körvonalazódott, egy-egy munkatársunk felvállalta egy-egy új kezdeményezés vezetését és lebonyolítását. Így lassan sikerült a tervek mezejéről a valós lépések területére továbblépni. A hosszas, de

tartalmas együtt tervezést Kaliné Sárnási Tünde mezőmehesi lelkészű társunk kerekítette ki az Efézusi levél 1,15–19 versei alapján. A záró lelki eledel a hálára és a reménységre buzdított minden résztvevőt. Kelleme, hasznos, mély és tartalmas 24 órának lehettünk résztvevői. Köszönjük az Erdélyi Református Egyházkerületnek, hogy ezt az alkalmat is nagylelkűen támogatta és a szervező csoportnak, élén Beke Boróka lelkészértelkezleti elnöknővel. Öröm volt számunkra, hogy Becsky Borbála és Bartha Éva személyében két gyakorló pszichológus, két mély hitű és egyházszerető munkatárs is részt vett alkalmunkon, illetve csatlakozott csoportunkhoz.

Ambrus András

A HISZ (Hivatásmegőrző Szolgálat) az Erdélyi Református Lelkészerkezlet által létrehívott segítőszolgálat, célkitűzése lelkigondozást, támaszt nyújtani lelképásztoroknak és családtagjaiknak hivatási vagy magánéleti nehézségeik idején. Részletes információ és a munkatársak elérhetősége megtalálható a Hivatásmegőrzőszolgálat.wordpress.com honlapon.

Minden egyháztagnak fontos

Csendesnapok Kalotaszentkirályon

Csendes imnapokat szervezett a Kolozsvári Ref. Egyházmegye nőszövetsége és presbitéri szövetsége Kalotaszentkirályon. Az együttlét alatt a Szentírást tanulmányoztuk, bibliamagyarázatokat hallgattunk, imádkoztunk, és számos református ének is felcsengett. A 46 résztvevő bemutatkozása alkalmával tudatosodott, mennyire vágyunk testvéreink az ilyen közösségi rendezvényekre, milyen őszintén mondjuk el egymásnak Istennel való találkozásaink élményeit.

Első nap a bibliolvasás vezetője Pap Ákos magyaralkói lelkipásztor volt. Két kérdést intézett hozzánk, amire kiscsoportos megbeszélés után válaszoltunk. Először arra kerestük a választ, hogy idén miért vagyunk hálásak a reformációért, másodszor arra, miként látszik meg életünkben, hogy hálásak vagyunk. A válaszokból kiderült, állandóan a középpontra kell figyelni, Jézusra, minden más mellékes. A kolossébeliekhez írt levélből megtudhattuk, ne nézzünk az árnyékokra, hanem a valóságra – Jézusra – akinek adatott minden hatalom.

Arról is beszélünk, hogy Erdélyben a református egyház népegyház, tehát minden megkeresztelt tagja a református egyházhoz tartozik. Ezért azokat, akik nem járnak templomba, vagy

nem fizetnek egyházfenntartói járulékot, nem szabad mellőzni, kihúzni a nyilvántartásból. Inkább arra kell törekednünk, hogy teljesítsük Krisztus missziói parancsát: tegyetek tanítványokká minden népeket. Ezért ne hagyjuk elveszni egyetlen testvérünket sem.

Az évszázadok során egyházunk összetartó erő volt, amely megtartotta hagyományait, megmaradásunknak biztos záloga volt. Ennek arra kell ösztönöznie bennünket, hogy őrizzük hitvalló őseinktől a ránk hagyott örökséget.

Püsök Sarolta egyetemi tanár a református önazonosságról és világról, a világszemléletről értekezett. Előadásában arra kereste a választ, hogy kik vagyunk mi reformátusként. „Református életünk tiszta forrása a Szentírás. Egyedül a Krisztus – ő a közbenjárónk Istennél, hogy bűneinkért kegyelmet nyerjünk. Csak hit által lehet üdvösségünket elérni. Egyedül Istené a dicsőség – életemben úgy cselekedjek, hogy Istennek tetsző legyek. Úgy éljünk, hogy munkánkban, cselekedeteinkben meglátszódjék: becsületes reformátusok vagyunk!” – hangzott el az előadás alkalmával.

A kiscsoportos beszélgetések során református gyökereinkről, vallásgyakorlási szokásokról, családi vagy egyházi példaképeinkről beszélgettünk. Arra kerestük a választ, hogy kitől tanultunk imádkozni, mióta gyakoroljuk tu-

Ezt követően Orbán Lajos kovásznajánfalvi lelkipásztor a presbitérium feladatairól beszélt a gyülekezetépítés során: gyakorlati módszerekről, problémafeltárásról, helyzetfelmérésről, tervezésről. A lelkipásztort elkísérő Kádár Gyula gondnok presbitéri, gondnoki szemszögből támasztotta alá az Orbán Lajos által ismertetett gyakorlati módszereket. A presbiterek és a jelen lévő lelkészek egy-egy konkrét gyülekezeti problémát megoldó kiscsoportos munkára kaptak feladatot, amelyet ötös csoportokban próbáltak végrehajtani. Érdekes volt meghallgatni a kiscsoportok ötleteit, javaslatait olyan elképzelt (vagy akár valós) feladatként kapott problémákra, mint „nem járnak az IKE-sek templomba”, „vita van a lelkipásztor és a kántor között”, „nem imádkoznak hangosan a presbiterek a bibliórán”, „szükség lenne szolgálati autóra”, „befolyt a víz a templomba”, „egy-két hónapos fennakadás van a lelkész fizetésének a kiadásában”.

Tóth Anna

Vita a lelkipásztor és a kántor között

Kisrégiós presbitéri találkozó Kálnokon

Kisrégiós presbitéri találkozót tartottunk Kálnokon. Az Oltfejben élő tizenkét gyülekezet közül a rendezvényre kilencből jöttek el a presbiterek. Az együttlét központi témája *A reformáció öröksége a presbitériumok szolgálatában* címet viselte.

A Márk 10 alapján elhangzott áhítatból kiűnt, hogy a meg nem beszélt viták, konfliktusok, a félreértések könnyen szakadáshoz, zúgolódáshoz vezethetnek egy kis közösségen belül. Nem a haragot, rangvitát, a pártoskodást kell választanunk, hanem egy másfajta utat – amire Jézus hívja fel a figyelmet: a szolgálatban és a felelősségvállalásban vetélkedjünk egymással. Tóth Anna helybéli lelkipásztor az áhítatot követően *A reformáció hatására megalakuló presbitériumok, szerepük és feladataik változása az egyháztörténelem folyamán* címmel tartott előadást.

datosan vallásunkat, egyházi tevékenységünkben mire vagyunk büszkék.

A bibliatanulmányozással párhuzamosan meglátogattuk a kalotaszentkirályi templomot, ahol a lelkipásztortól megtudtuk: a falut a templommal együtt Avram Iancu kóborló mócai felgyújtották, majd a lakosok újjáépítették. Megcsodáltuk a kazettás mennyezetet, a gyönyörű varrottasokat és a búzakoszorút, ami a templomot díszíti. A templomkertben az 1482-ben öntött Mátyás-harang előtt csoportképet készítettünk. Vincze Kecskés István házigazdánk vezetésével megnéztük a tájházat, majd a Kalota partján álló Ady-emlékhelyet és a Szent István parkot, amit államalapító királyunk szobra díszít. A bánffyhungyadi templomba is ellátogattunk, ahol áhítaton vettünk részt, de megismerkedtünk a város és gyülekezet történelmével is.

Lelkileg megújulva, református hitünk áldásaival térhettünk haza. Köszönetet mondunk a szervezőknek, hogy e csendes imnap is hozzájárult ahhoz, hogy gyülekezeti tagjaink közelebb kerültek egymáshoz és Istenhez.

Nagy Matild és Báza Jolán

Kistemplomi esték

A marosvásárhelyi Gecse utcai egyházközség a Kistemplomi esték előadás-sorozattal ünnepli a reformáció 500. évfordulóját és a gyülekezet és templom több mint 200 éves múltját. A történelmi és művészettörténeti előadásokra április 20. és május 18. között kerül sor az egyházközség gyülekezeti házában (Ștefan cel Mare u. 26. sz.), csütörtökönként du. 6 órai kezdettel. Elsőként Berekméri Árpád Róbert a 16–19. századi marosvásárhelyi szegénygondozásról értekezett, ezt követően április 27-én László Lóránt *Marosvásárhely a 19. században* című előadására került sor. A további program:

– május 4.: Orbán János: *A Kistemplom építéstörténete*

– május 11.: Kovács Mária Márta: *A marosvásárhelyi Kistemplom úrasztali készlete*

– május 18.: Berecki Sándor: *Biblia és régészet*

Az esemény a Facebookon a következő címen található meg: [facebook.com/events/1266564646713700/](https://www.facebook.com/events/1266564646713700/)

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán